

οἰκογ. τῶν Σησαμοειδομόρφων (Resedaceae) Ἡπ. (Δρόβιαν.) — Δ. Δημάδ., ἐνθ' ἄν. Θ. Χελιδράχ - Σ. Μηλιαράκ., ἐνθ' ἄν.

γρουζερὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. γρουζερὸς Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ο ὕ ζ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ε ρ ό ς. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἀφθονεῖ τὸ φυτὸν γ ρ ο ὕ ζ α.

γρουζιά ἡ, ἀμάρτ. γρουζιά Κέρκ. (Συναρᾶδ.) γρουζιά Κέρκ. (Αὐχιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ο ὕ ζ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά.

Γ ρ ο ὕ ζ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : Τῇ γρουζιά τῇ βάνου με τσί πληγές Συναρᾶδ. "Οτα δὴ ἀράξης τῇ γρουζιά με ἀλάτι καὶ τῇ βάλῃς ἐπάνω 'ς τῇ βληγῇ, γιαιτρεύεται (ἀράξης= ἀνακατέψης συνθλίβων) αὐτόθ.

γρούζω γρούζω Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. γρούζω Ρόδ. γρούζω Εὐβ. (Κύμ.) Θράκ. (Αἶν.) Ἰθάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Λευκ. Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) — Α. Βαλαωρ., Ἔργ. 3, 67, 110, 208 Α. Λασκαράτ., Ποιήμ., 37 Ι. Πολυλ., Διηγ., 71 Α. Καρκαβίτσ., Ζητιᾶν., 182 Κ. Πασαγιάν., Μοσκ., 45 Π. Βλαστ., Ἀργώ, 93, 272, 337 Σ. Σκίπης, Κολχ., 75 Ε. Στρατουδ., Κρητικ. ἐμπνεύς., 63 γρούζω Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κεφαλλ. γρουίζον Εὐβ. (Κουρ. Ὁξύλιθ.) γρουίζω Πελοπ. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. γ ρ ο ὕ ζ ω. Ὁ τύπ. γ ρ ο υ ῖ ζ ο υ πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ κ ο ῖ ζ ω.

1) Ἐκβάλλω γρουλλισμόν, κυρίως ἐπὶ χοίρων, κυνῶν καὶ λύκων Εὐβ. (Κουρ. Ὁξύλιθ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) — Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. Α. Λασκαράτ., ἐνθ' ἄν. Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν. Κ. Πασαγιάν., ἐνθ' ἄν. : Τὸ γουρούνι γρούζει Κεφαλλ. Πάγαινε τον πλύμα τοῦ γουρ-νίου, ἐν τ' ἀκούεις πὸν γρουίζει τόσην ὥρα; Κουρ. "Αμ-μα γρουίζη τὸ γ'ρούνι, πεινάει αὐτόθ. Γρούζ' ὁ σκύλλος, θὰ με δαγκᾷς Λευκ. Γρουίζει τὸ γ'ρούνι Κάμπος Λακων. Τὸ σκυλλὶ τήραε τὸν παπᾶ ἄγριο, ἄνοιγε τὸ στόμα του νὰ γρουῖξη, ἔδειχνε τὰ φοβερά του δόντια ἀπειλητικὰ Κ. Πασαγιάν., ἐνθ' ἄν. Τὰ σκυλλὰ ἐγρουζαν ἀδιάκοπα ρίχνοντας ἀπ' ὥρα σ' ὥρα κ' ἐν' ἀλύχτημα, σὰν ξαφνιασμένα Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν. || Παροιμ.

"Αν εἶχε ὁ χοῖρος διάκριση, | ἔτρωγε καὶ δὲν ἐγρουζε (ὁ χοῖρος, ἐνθ' ἔχει πρὸ αὐτοῦ τροφήν, τρώγων γρουλλίζει, οἶονεῖ δυσφορῶν. "Ομοιοὶ δὲ πρὸς τὸν χοῖρον εἶναι πολλοὶ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ εὐποροῦν, παραπονοῦνται κατὰ τῆς τύχης) Κεφαλλ. Λακων. || Γνωμ.

Τὸ γρούζει - γρούζει τέσσαρους καὶ τὸ βελάζει πέδε καὶ τὸ γαττί καὶ τὸ σκυλλὶ μέρες ἐξήδα πέδε (ἡ γουρούνα χρειάζεται τέσσαρας μῆνας διὰ νὰ γεννήσῃ, ἡ προβάτα πέντε μῆνας καὶ ἡ γάττα καὶ ἡ σκύλλα ἐξήντα πέντε ἡμέρας) Κεφαλλ. || Ποιήμ.

Κᾶπου κᾶπου οἱ λύκοι, | πὸν ἀνάμεσό τους γρούζουνε πειός νὰ πρωτοχορτάσῃ | με τὰ πηχτὰ τὰ αἵματα Α. Βαλαωρ., 3, 208.

Μ' ἀφοῦ ἐγρουξε λιγάκι κὶ ἀλυχτούρησε ἐσήκωσε τὸ πόδι κ' ἐκατούρησε

Α. Λασκαράτ., ἐνθ' ἄν.

Ἀκούραστη γουρούνα γρούζει

Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν., 272. Συνών. ο ὕ ρ λ ι ά ζ ω, γ ρ ο υ λ ι ά ζ ω 1. 2) Κρώζω, ἐπὶ πτηνῶν Θράκ. (Αἶν.) Κεφαλλ. — Α. Βαλαωρ., Ἔργ., 3, 67 Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Σ. Σκίπης, ἐνθ' ἄν. Ἐμμ. Στρατουδ., ἐνθ' ἄν. : Ποιήμ.

Τὰ νυχτοπούλλα γρούζουνε, χτυποῦνε τὰ φτερά τους

Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν.

"Οταν κοράκοι γρούζουνε, σολπαίνουνε τ' ἀηδόνια

Ε. Στρατουδ., ἐνθ' ἄν.

Καὶ κάθε ταῖρι τρυγονιῶν 'ς ἓνα μνημεῖο ἐμπρός ἐρωτε-μένα γρούζει

Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν. 3) Ἐκβάλλω ἀναρθρον καὶ ἄσημον φωνήν, ὁμοίαν πρὸς ζῶον ἢ πτηνοῦ, παραπονοῦμαι, κλαυθμηρίζω Εὐβ. (Κουρ. Κύμ.) Ἰθάκ. Ρόδ. — Ι. Πολυλ., Διηγ., 71: Τί κλαουνίζεις μωρέ, καὶ γρούζεις σὰ δὲ βίτσουνα; (κλαουνίζεις = κλαῖς σιγαλά, μουρμουρίζεις, βίτσουνα = ἀρσενικὸ περιστέρι) Ἰθάκ. Εἶντα ἔχεις βρέ σὺ, τσαὶ γρουίζεις τόσην ὥρα, ἐμ μπαύγεις τώρα! Κουρ. Γρουίζε, γρουίζε, ὠσπον ἔσκατσε 'πὸ τὸ κακό της αὐτόθ. Βύζαξέ το τὸ σιχαμένο νὰ μὴν γκρούζη Ρόδ.—Τὸ φάντασμα ἐγρουσε πονετικά Ι. Πολυλ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γ ρ ο υ ν ι ά ζ ω Α1β, γ ό ζ ω 3, μ ο υ ρ μ ο υ ρ ί ζ ω. 4) Παράγω ἰδιάζοντα θόρυβον ὡς ἐκ τῆς μετακινήσεως ἀερίων ἐντὸς τῶν ἐντέρων, βορβορύζω Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) : Γρούζει ἡ κοιλία Ἀργυρᾶδ. Ἀκοῦς πῶς γρούζουνε τ' ἀδερὰ μου; αὐτόθ. "Ολη τῇ νύχτα τοῦ παιδιοῦ μου ἐγρουζανε τ' ἀδερὰ του, θ' ἀρπαξε κοῦο 'ς τῇ γουλιὰ αὐτόθ. Συνών. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ί ζ ω 1. β) Θορυβῶ, γενικῶς Α. Βαλαωρ., Ἔργ., 3, 110 : Ποιήμ.

Θέλεις ν' ἀκοῦς τὰ κύματα νὰ γρούζουν, νὰ μουγκρίζουν.

5) Ψιθυρίζω Λεξ. Περίδ. Μπριγκ.

γρουμπά ἐπίρρ. Λεξ. Αἶν. γρουπά Μακεδ. (Σισάν.) γκουμπά Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Ἐράτυρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ό ς.

Κυρτώς, σκυφτὰ ἐνθ' ἄν. β) Μεταφ., κρυφίως Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Ἐράτυρ. Σισάν.): Πήγαινε γρουπά - γρουπά νὰ χτυπήσῃ τὸ λαγὸ Σισάν.

γρούμπα ἡ, πολλαχ. γρούμπα Ἡπ. Θεσσ. (Κανάλ.) σγρούμπα Ἡπ. Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ό ς.

1) Ὑβος, κύφωσις, κ α μ π ο ὕ ρ α ἐνθ' ἄν. : Αὐτὸς ἔχ' γρούμπα Στερελλ. (Φθιώτ.) Νιὰ γρούμπα θιόρατ' Στερελλ. (Γραν.) Ἡ θεὰ ἡ Λουκίνα εἶχε τὴν τρανύτερ' γρούμπα ἀπ' οὐλὺς τσί γιαγιές Θεσσ. (Κανάλ.) Συνών. γ ό μ π α, κ α μ π ο ὕ ρ α, κ α ρ β έ λ ι. 2) Βῶλος τυροῦ Μακεδ. (Καταφύγ.) Συνών. γ ρ ο μ π ά λ ι 2, γ ρ ό μ π ο ς 2, γ ρ ο ὕ ρ τ α 1. 3) Χαίτη ζῶων ἢ πᾶν τὸ θυσανωτὸν εἰς αὐτά, οἶον ἡ οὐρά.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γρούμπας Ἡπ. (Ραδοβύζ.) Μακεδ. (Ἐδεσσ. Νάουσ.) Μέγαρ. Γρουμπᾶς Ἀθῆν.

Γρουμπία ἡ, Στερελλ. (Περίστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ό ς.

Ἡ Ρωσία, εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν τῶν ἐπαιτῶν, ἐνθ' ἄν. : Ἡ Γρουμπία γκλαβίζει μπάνικη (=ἡ Ρωσία εἶναι ἀξιόλογη δύναμη).

γρουμπιάζω Στερελλ. (Παρνασσ. Φτελ.) γρουμπιάζου Στερελλ. (Γραν. Ὑπάτ. Φθιώτ. Φωκ.) γρουμπιάζου Θεσσ. (Κανάλ. κ.ά.) γκουμπιάζου Μακεδ. (Γαλάτ. Πεντάλοφ.) σγρουμπιάζου Ἡπ. Μετοχ. γρουμπιασμένους Στερελλ. (Περίστ.) γρουμπιασμένους Θεσσ. (Κανάλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ό ς.

Ἐνεργ. καὶ μέσ., κυφῶ, κυφοῦμαι, κυρτῶ, κυρτοῦμαι ἐνθ' ἄν. : Μὴ σκύφτ'ς ἔτσ', κὶ θὰ γρουμπιάς'ς! Στερελλ. (Γραν.) Ἰσιάζι τοῦ κουρμὶ κὶ μὴν πιρπατᾶς ἔτσ' γρουμπια-

σμένους! Θεσσ. (Κανάλ.) Γρούμπιασα απάν' 'ς τ' αλέτρ' Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) Γρουμπιάδ' καμ' απ' τού κρύου σήμυρα αυτόθ. Γκρούμπιασι' ν' π' τὰ βάσανα κι τ'ς ἀρρώστιες Μακεδ. (Γαλάτ.) Πιρπατάει γκρουμπιάζοντας Μακεδ. (Πεντάλοφ.) Τί γρούμπιασις ἔτισ'; Στερελλ. (Υπάτ.) Αὐτὸς εἶνι γρουμπιασμένους Στερελλ. (Περίστ.) Συνών. γ ο μ π ι ά ζ ω, κ α μ π ο υ ρ ι ά ζ ω.

γρουμπιάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γρουμπιάρ'ς Εὐβ. (Λιχάς) Στερελλ. (Περίστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ὶ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά ρ η ς.

Κυφός, κ α μ π ο ῦ ρ η ς ἔνθ' ἄν.: Αὐτὸς εἶνι γρουμπιάρ'ς Εὐβ. (Λιχάς) Ἐχ' τρία πιδιά γρουμπιάρ'κα Στερελλ. (Περίστ.) Συνών. γ ο μ π ι ά ρ η ς, γ ο μ π ι λ ο ς, γ ὁ μ π ι ο ς, γ ο μ π ι τ η ς, γ ὁ μ π ο ς 1, γ ο μ π ο υ λ ὁ ς, γ ρ ο υ μ π ὶ ὁ ς, κ α μ π ο ῦ ρ η ς.

γρούμπιασμα τό, Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ ο υ μ π ι ά ζ ω.

Κύφωσις, κύρτωσις ἔνθ' ἄν.

γρουμπίνα ἡ, Στερελλ. (Περίστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ὶ ὁ ς.

Εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν τῶν ἐπαιτῶν, ἡ σύζυγος τοῦ κομμουνιστοῦ. β) Ἡ κομμουνίστρια.

γρουμπόπουλο τό ἀμάρτ. γρουμπόπ'λου Στερελλ. (Περίστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ὶ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -π ο υ λ ο.

Εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν τῶν ἐπαιτῶν, τὸ παιδί τοῦ κομμουνιστοῦ. β) Ὁ μικρὸς κομμουνιστής.

γρουμπός ἐπίθ. γρουπός Μακεδ. (Δεσκάτ.) γκρουμπός Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. (Πήλ.) Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Βόιον Γαλατ. Δεσκάτ. Πελεκᾶν.) σγκρουμπός Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. στάνης, 17 σγκρυβός Ἡπ. (Ἰωάνν. κ.ά.) γρουμπός Εὐβ. (Ἀνδρων. Στρόπον.) Θεσσ. Πελοπ. (Γορτυν. Σιβ.) Στερελλ. (Γραν. Ναύπακτ. Παρνασσ. Περίστ. Τριχων. Φθιώτ. Φωκ.) σγουρουμπός Ἡπ. σγκρουμπός Ἡπ. (Ἄρτ.) γκρούμπας Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. (Δεσκάτ.) γρούμπας Ἡπ. (Ραδοβύζ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. γ ρ υ π ὶ ὁ ς.

Κυφός, κυρτός, καμπούρης ἔνθ' ἄν.: Εἶνι γκρουμπός αὐτὸς κι δὲν τὸν θέλω γι' ἄντρα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Εἶνι γρουμπός οὐ καφάρδος Στερελλ. (Γραν.) Οὐ γρουμπός εἶνι οὐλου σκυφτὰ Εὐβ. (Στρόπον.) Ἄσ' του λεύτιρου τοῦ κουρμί σ', ἔτισ' γρουμπός, φαίνεισι σὰ γέρονς αὐτόθ. Δυὸ γερόντους ποὺ κρατοῦσαν ὁ καθένας ἀπὸ ἓνα χοντρὸ ραβδί καὶ στήριζαν ἀπάνω τὸ σγκρυμπὸ κορμί τους Χ. Χρηστοβασ., ἔνθ' ἄν. Καλὸ εἶναι αὐτὸ τὸ γομάρ', μὰ ὀλίγο γκρυμπὸ Μακεδ. (Βογατσ.) Ἡ ραχιά τ' βοινιδιού ἔν' γρουμπή Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) || Αἰνίγμ. Νιὸς γρουμπός, γέρος παλληκᾶρι (τὸ φυτὸν πτέρις, κοινῶς φτέρη) Πελοπ. (Γορτυν.) Φούντά 'μαν νιός, ἤμαν γρουμπός, 'φούντα γέρασα, ἴσιασα (Συνών. μετὸ προηγούμε.) Θεσσ. Συνών. γ ο μ π ι ά ρ η ς, γ ο μ π ι λ ο ς, γ ὁ μ π ι ο ς, γ ο μ π ι τ η ς, γ ὁ μ π ο ς, γ ο μ π ο υ λ ὁ ς, γ ρ ο υ μ π ι ά ρ η ς, κ α μ π ο ῦ ρ η ς. β) Εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν τῶν ἐπαιτῶν, ὁ κομμουνιστής

Στερελλ. (Περίστ.): Οὐ γκόντ'ς γκλαβίζ' γρουμπός (γκόντ'ς = ὁ κύριος, τὸ ἀφεντικόν).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γρυβὸ καὶ Γρυπὸ τὸ Ἡπ. (Πέρδικ.)

γρουμπούλης ἐπίθ. ἐνιαχ. Θηλ. γρουμπούλα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ὶ ὁ ς διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ῦ λ η ς.

Ὁ ὀλίγον ἢ ἐλαφρῶς κυφὸς ἔνθ' ἄν.

γρουμπώνω ἀμάρτ. γρουμπώνου Εὐβ. (Στρόπον.) γκρουμπώνου Μακεδ. (Δεσκάτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ὶ ὁ ς.

Ἀρπάζω κάποιον ἀπὸ τὸ σβέρκο καὶ τὸν ὑποχρεώνω νὰ σκύψῃ, νὰ καμπουριάσῃ ἔνθ' ἄν.: Τοὺν γρούμπουσι κι χαζίε' νὰ τοὺν σκάσῃ (χαζίε' = παρ' ὀλίγον) Εὐβ. (Στρόπον.) Τοὺν γρούμπουσι κι τοῦ 'δουσι καμπόσις κατακιφαλιές αὐτόθ.

γρούντα ἡ, γκρούντα, Α. Ρουμελ. (Βοδεν.) Θράκ. (Σουφλ.) Μακεδ. (Δαμασκ. Κοζ. Κοντο. Λιμπίν.) γρούντα Ἀλόνν. Εὐβ. (Ψαχν.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) γρούδα Σάμ. γρούδα Ἐρεικ. Ἡπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κουκούλ. Ξηροβούν. Πωγών. κ.ά.) — Ι. Βηλαρ., Ποιήμ., 81 γουρούδα Ἡπ. (Κόνιτο. Παραμυθ.)

Ἐκ τοῦ Σλαβ. *gruda* = σωρός, βῶλος. Ὁ τύπος γ ο υ ρ ο ῦ δ α συνεδέθη πρὸς τὸ τουρκ. *gurur* καὶ ἐτυπώθη ἐκ παραδρομῆς ὡς ἰδιαίτερον λῆμμα.

1) Σφαιρικὸν τεμάχιον τυροῦ ἢ σακχάρεως ἢ ἄλατος κ.τ.δ. ἔνθ' ἄν.: Μιὰ γρούδα τυρὶ Ἡπ. Ἐφαα μιὰ γρούδα τυρὶ καὶ χόρτασα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μέσ' 'ς τ' ἄσκι ἦταν κι κάμπουσις γρουδὶς τυρὶ αὐτόθ. Τό 'βγαλα κι τό 'δουκα μιὰ μιγάλ' γρούδα τυρὶ ἀπὸ τ' ἄσ'κι Ἡπ. (Κουκούλ.) Πηγαίνουν 'ς τὴ βρύσ' κι ρίχνουν ἓνα κόλιαντον κι μιὰ γκρούντα τυρὶ (κόλιαντον = μικρὴ κουλλούρα ψωμιοῦ) Μακεδ. (Κοζ.) || Ποίημ.

Σὲ δέντρο ἀπάνω ὁ κόρακας | ἐκάθησε ἀπειτώντας

'ς τὴ μύτη του βαστώντας | μιὰ γρούδα ἀπὸ τυρὶ

Ι. Βηλαρ., ἔνθ' ἄν. Συνών. γ ρ ο μ π ἰ ὁ ς 2, γ ρ ὁ μ π ο ς 2, γ ρ ο μ π ο ῦ λ ι 2. 2) Κόμβος, θρόμβος, βῶλος Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.): Ἀνακάτιφι καλὰ τοῦ κουρκούτ', γιὰ νὰ μὴ γέρον γρουδὶς Ἡπ. (Κουκούλ.) Πβ. γ ρ ο υ ν τ ι ά ζ ω 1. Συνών. γ ρ ο μ π ἰ ὁ ς 1, γ ρ ὁ μ π ο ς 1, γ ρ ο μ π ο ῦ λ ι 1.

3) Μεταφ., πᾶν τὸ ἀμελῶς συνεστραμμένον εἰς σφαιρικὸν σχῆμα Ἐρεικ. κ.ά.: Ἐγίνηκε γρούδα τὸ καπέλο σου (ἔγινε κουβάρι, τσαλακώθηκε πολὺ) Ἐρεικ. β) Ἐπὶ ἐμφύχων, ἀνθρώπων καὶ ζώων, συσφίγγομαι συσπειρούμενος, κ ο υ λ ο υ ρ ι ά ζ ο μ α ι Ἡπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Ξηροβούν. Πωγών. κ.ά.) Θράκ. (Σουφλ.): Μαζώθηκε γρούδα 'ς τὸ στρώμα ἀπὸ τὰ ρεματικά - ἀπὸ τὰ γεράματα Ζαγόρ. Τί πλάγιασες ἔτσι γρούδα; Πωγών. Ἡ γάττα κοιμάται γρούδα Ἰωάνν. Μ' ἔμασι γρούδα 'ς τ'ν ἄκρ' Δωδών. || Φρ. Ἐγινε μαζώθηκε γρούδα (ἐκυρτώθη ὑπὸ τοῦ γήρατος ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας) Ζαγόρ. Συνών. φρ. μ α ζ ε ῦ τ η κ ε κ ο υ β ἄ ρ ι - σ ω ρ ὁ ς. Τὸν ἔφερε γρούδα (=τὸν ἐσκότωσε) Ξηροβούν. Μ' ἔμασις γκρούντα τὴμ ψ'χήμ' (= μετ' ἐστενοχώρησες) Σουφλ.

4) Μακρὰ κόμη ἢ χαίτη, ἀφέλεια, τ ο ῦ φ α μαλλιῶν Ἀλόνν. Εὐβ. (Ψαχν.) Σάμ.: Τί διάλογο τ' ἄφ'σες τὰ μαλλιά σ' ἔτισ' γρούντα; Εὐβ. (Ψαχν.) Ἡ γρούδα αὐτ'νοῦ τ' ἄλογου εἶνι, νὰ μὴ βασκαθῇ, θαῦμα! Σάμ. Θὰ σὶ κόψου τ'ν ἀφέλεια σ', τ'ν γρούντα σ' Ἀλόνν. Δὲ βᾶς νὰ τ'νὶ κόψ'ς λ'γάδ' αὐτὴν τὴ γρούδα, κι δὲ βουρῶ νὰ σὶ βλέπου πλιά; Σάμ.

